

Jonasz Kofta, Romans II Bia

Wydłuża się świecący płomyk
Postukuje zegar ochronny
Świat jest dobry i znajomy
Na ulicach mgła
Z dachu sople się urywa
A ja chciałam być szczęśliwa
Czy to śmieszne, czy to straszne
Może to nie ja
Szczęście jest skrzydlatą różą
Już mi się minuty dłużą
Jak przed świtem, przed podróżą
Po co mi te łzy
Mgła napływa coraz gęściej
A ja schowam moje szczęście,
Bo zobaczą i wyśmieją
Przecież świat jest zły